

Vsi pokleknejo razven starega Mlakarja, kateri zaradi starosti poklekniti ni mogel. Prvi tikoma podobe je bil Matevž Limbar, ki je glasno izmolil nekoliko „očenašev“ v čast in slavo Devici Mariji.

Odslej ni šel nobeden vaščan mimo omenjenega znamenja, da bi ne bil izmolil vsaj jednega „očenaša“ in „češčene si Marije“ pred sveto podobo preblašene Device.

* * *

Luka Mlatič je bil v ječi dober in miren človek. Hotel je zdaj vse popraviti, česar se je v mladosti pregrešil.

Zasluzene kazni ni prestal, ker je ves skesan poprej umrl, predno je dvajset let minulo.

Vsak, kdor je slišal o Lukčeveji smrti, dejal je: „Bodi mu Bog milostiv in odpusti mu grozna dejanja, katera je poslednji čas svojega življenja obžaloval.“

Lj. T.

— x —

Cesarjeva mati — kuma.

Cesaraska rodovina prebiva po leti navadno nekoliko časa na svojej graščini v Ischelnu, v krasnem in zdravem gorskem kraju na Gorenje Avstrijskem. Tudi 1837. leta je mati našega presvitlega cesarja, nadvojvodinja Sofija, prebivala ondú ter nečega jutra v priprostej obleki, kakor je imela navado, šla s svojimi otroci na izprehod. Na potu zagleda kmeta, ki je nesel otročička v naročji, večkrat postal, popraskal se za ušesi in ozíral na vse strani, kakor da bi koga pričakoval. Otročičku v moževem naročji menda ni ugajalo, ker se je neprestano jokal, kar je kmeta še bolj vznemirjalo. Da bi otroka utolažil in bi gosposki ljudje mirno odšli, sede na klop ob cesti.

Nadvojvodinja, mimo idoč, obstoji pred kmetom, prijazno se k otroku nagne in ga kmalu utolaži. Potem vpraša kmeta, zakaj ubogo dete tako zgodaj iz doma nosi in ga ne pusti, da bi se naspalo. „Vam je lahko govoriti,“ odvrne kmet, ker ne veste v kakšnej sili sem jaz ubogi kmetič. Jaz s svojo ženo prebivam visoko v hribih ter spadam tukaj sém v faro. Denes bi morali mojega otroka krstiti, ali z babico tu sém prišedši, ne najdeva gosp. oskrbnika domá, ki so obljubili, da bodo kum mojemu otroku; odšli so bajé v Gimunden, in jaz ne vem, kaj mi je zdaj storiti. Babica išče družega kuma, a našla je bajé kakšno znano žensko in se zdaj ž njo pogovarja, a meni lahko v tem otrok brez sv. krsta umrje.“

„Nu, če ni družega, temu se lahko pomore; bova pa jaz in moj soprug krstna kuma vašemu otroku.“

„O da bi tako dobri bili, gospa milostiva!“

„Le vstanite, in kar z menoj pojdite.“

„Lepó se vam zahvaljujem, gospa milostiva; Bog vam bode to na vaših otrocih povrnil,“ odgovarja veseli kmetič. Nadvojvodinja idoč pokliče svojega sopruga, ki je na oknu slonel, in kmalu so šli vsi v farno cerkev. Gospod župnik, ko so ugledali takó vzvišene krstne kume, začudili so se, in ko je kmetič izvedel, kdo da njegovo hčerko pri sv. krstu drži, ustrašil se je, da

ni mogel niti besedice izpregovoriti. Po sv. krstu je prejel za otroka obilo darilo, ter prevelicega veselja ves zmeden tekel z otrokom domov. Domov prišedši ni dolgo mogel nič pametnega povedati. Žena se je užé bala, da jej bode mož zbláznel, ker si ni mogla razložiti njegovega nenavadnega vedenja. Iz začetka je izgovarjal le posamezne besede in pretrgane stavke, iz katerih je le polagoma njegova žena poizvedela, kaj se je dogodilo.

„Žena, ljuba moja žena! Kolika milost! kolika čast! In koliko denarja! Le poglej! jaz niti sam še videl nisem, koliko zlata in srebra. In takó prijazna sta bila krstna kuma! Poglej, tu sém so milostiva gospa poljubili našo Sofijo! Naša hčerka je tudi Sofija, kakor nje kuma; Bog ju ohrani in blagoslovi in ž njima vso cesarsko rodovino!“

Takó je mož govoril in solzé veselja so tekle raz srečno lice priprostega hribovca. Ko je žena vse razumela, kar jej je mož pripovedoval, tudi ona se je veselja razjokala in vsi skupaj so Boga prosili za srečo in blagoslov Sofijnim krstnim kumom. In Bog vé, ako ni morda molitev pobožnih priprostih ljudi tudi kaj pripomogla, da je takrat sedemletni sin nadvojvodinje Sofije postal pozneje sedanji cesar Franc Jožef I.

I. 8-a.

Karlovi vari na Českem.

Pripoveduje se, da je cesar Karel IV. najrajše prebival v svojej kraljevini na Českem. Bil je velik prijatelj znanostim in umetelnostim, a ljubil je tudi lov. Ko je bil necega dne na lovu in so lovci zatrobili v rog, razgnali so se psi na vse strani, da bi sledili divjino. Velik jelen, katerega je lovski pes pregaujal, ni mogel najti varnega zavetja, zatorej je skočil preko velike skale naravnost v vodo, ki je bila v gostem grmovju skrita. Pes je skočil za njim. Ali komaj je bil v vodi, začel je neusmiljeno eviliti, prizadevajoč si, da bi se iz vode spravil. Lovci pritekó pogledat, kaj je psu ki takó evili, in našli so studence z vročo vodo,

v kateri se je ubogi pes do dobrega okopal.

Cesar Karel je takój ukazal svojemu zdravniku, da preišče zanimivo vodo. Zdravnik to storivši, najde, da ima voda veliko zdravilno moč v sebi.

Cesar Karel ukaže na tem mestu sezidati lovski grad ter se tudi sam koplje v zdravilnej vodi, vsled katere se mu je zdravje okrepiło. Ko se je pozneje še bolj pokazala velika zdravilna moč omenjenega vrelea, ukazal je